

Φωνάζει, τρέχει από κοντά
Κ' ή νιά χωριατοπούλα.

Νά, πάλι βρέθηκαν ο βοσκός
Τά βώδια νά γυρίση,
Τήν πεισματάρα κοπελλιά
Γιά νά καλοκαρδίση.

Κι' όταν, τῆς κόρης εἶδε πῶς
Ματώσανε τὰ πόδια
Στὸ τρέξιμο, πονεῖ ὁ βοσκός
Καὶ βλαστήματι τὰ βώδια.

5.

Φτέρη στήν κόρη μαλακή
Στρώνει νά ξεποστάση,
Κι' ἀπ' τὴν πηγὴ τῆς ἔφερε
Νερό νά ξεδιψάση.

Μ' ἓνα γιδάκι παίζει ἡ νιά
Ποῦ γλύφει τῆς τὰ πόδια
Κι' ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς ἄς χαθοῦν
Τοῦ κόσμου ὅλα τὰ βώδια.

Μὲ γέλια σκύδει στοῦ βοσκῶ
Καὶ κάτ' ἄλει στάφτι
Κι' ὅλο τοῦ τάξει πῶς ξανά
Θὰ σμίξουν τὸ ταχύ.

ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ

ΤΑ ΔΙΔΑΧΤΙΚΑ

Κουβέντιασα μὲ κάποιον ἀνώτερο ὑπάλληλο τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας γιὰ τὰ διδαχτικὰ βιβλία ποὺ «ἐγκριθῆκανε» φέτος ἀπὸ τὴν περίφημη Ἐπιτροπὴ πρὸς ἐγκρίσιν κτλ. ποὺ θὰ μπορούσε κανεὶς σωστότερα νὰ τὴν πεῖ «Ἐπιτροπὴ ποὺ διορίζεται γιὰ νὰ ποικουτιανεῖ τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ νὰ ληστεύει τοὺς γονεῖς τοὺς».

— Ἐκατὸν εἴκοσι ἐξῆ βιβλία ἐγκριθῆκανε φέτος μόνο γιὰ τὴ Δημοτικὴ ἐκπαίδεψή μου εἶπε.

— Καὶ εἶναι πολλὰ;

— Πολλὰ; Νὰ ξέρεις πῶς μόνο δέκα φτάνουνε καὶ περισσεύουνε. Βάλε εἴκοσι, βάλε πενήντα, ἂ θέλεις. Μὰ ἑκατὸν εἴκοσι ἐξῆ! Αὐτὸ πιά περνάει καὶ τὴ ληστεία!

— Ἐγκριθῆκανε βιβλία καὶ τοῦ περιήμου Καλότυχου;

— Καὶ μπορούσανε νὰ μὴν ἐγκριθοῦνε; Μόνο ποὺ ἐγκριθῆκανε ὡς βιβλία ὄχι τοῦ Α ἀλλὰ τοῦ Κ Καλότυχου, γιὰτὶ ὁ κ. Καλότυχος εἶχε τὴν τσαμπινιά καὶ φέτος νὰν τὰ ὑποβάλει στὴν Ἐπιτροπὴ μὲ ἄλλο ὄνομα καὶ ὄχι μὲ τὸ δικό του. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ κάποιος ἄλλος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου ποὺ ἐγκριθῆκανε τὰ βιβλία τοῦ ὄχι στ' ὄνομα τὸ δικό του, μὰ στ' ὄνομα τοῦ πατέρα του ποῦναι.... μουζικάντης!

— Καὶ δὲ θὰ βρεθῇ τρόπος νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ κακὸ;

— Πο! Εἶσαι βλάκας καὶ νὰν τὸ φαντάζεσαι ἀκόμα πῶς ἂν ὑπάρχει κανένας τέτιος τρόπος θὰν τὸν ἀφίσουνε ποτὲ οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἐφαρμοστεῖ! Κἀθε τόσο ἐτοιμάζονται νομοσχέδια νὰ ξεριζώσουν τὸ κακὸ αὐτὸ, μὰ τὰ νομοσχέδια μένουν πάντα νομοσχέδια γιὰτὶ θὰ σηκωθοῦν ὅλ' οἱ ἐκδότες, οἱ βιβλιοκἀπηλοι καὶ οἱ παντοδύναμοι προστάτες τοὺς νὰ μὴν τάφισουνε νὰ ψηφιστοῦν. Μέσα στὴ γενικὴ σα-

πῖλα ποὺ κυλίστατε ἓνα θὰ μᾶς σώσει καὶ σ' αὐτὸ ὁλότσα τραβᾶμε....

— Κι' ὁ σωτήρας μας;

— Νὰ τον κ' ἐφτασε! Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐλεγχος ποὺ θάρθει νὰ θρονιαστῇ πλάι στ' ἀδερφάκι του, τὸν Οἰκονομικὸ Ἐλεγχό! Ἐχεις ἄλλη γνώμη ἢ ἀφεντιά σου;

ΣΤΑΘΗΣ ΔΗΜΑΣ

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Η ΑΕΠΟΥ

Μιά ἄλεπού ποὺ εἶχε περάσει τὴ ζωὴ τῆς μὲ κλειψιές
Κ' εἶχε κάμει στὸν καιρὸ τῆς κάθε εἶδος μπιρμπαντιές,
Βλέποντας πῶς δὲν μπορούσε πιά νὰ ζήσῃ μάρπαγῃ,
Ἀποφάσισε νὰ κάμῃ τὴ δουλειὰ τοῦ δικαστή.
Ἔστησε στὸ σταυροδρόμι μιά μεγάλη ζυγαριὰ
Κι' ἔστειλε διαλαλητάδες νὰ τὸ σκούζουν στὰ χωριά.
Ἦρθανε λοιπὸν δύο ἀρκαῦδες καὶ εἶπε ἡ μιά στὸ δικαστή:
Πῶς παχαίναμε στὸ δρόμο εἶδα κάτου ἓνα τυρί.
Τούτῃ ὁμῶς τρέχει ἀμέσως καὶ τάρπαζει· τί θὰ γίνῃ;
Δικαιοκρίτη ἦρθαμε σὲ σὲ γιὰ δικαιοσύνη.
Πῆρε ἡ Ἀλεπού στὸ χέρι τὸ τυρί καὶ μὲ τὸ ἄλλο
Παίρνει ἀμέσως καὶ διαβάει σὲνα κώντηκα μεγάλο,
Ὅτι τὸ τυρί ποὺ βρήκαν νὰ τοὺς γίνῃ μοιρασιά.
Καὶ τοὺς εἶπε πῶς ὁ νόμος τὸ προστάζει καθαρά.
Τῶκοψε σὲ δύο κομμάτια ὁ δικαστὴς καὶ τὸ καθένα
Εἰς τὰ πιάτα τῆς μπαλάντζας τάπιθώνει. Μὰ ὠμίμενα!
Εἶχε κόψει κατὰ λάθος λίγο τῶνα πὺδ μεγάλο
Καὶ δαγκώνει τὸ κομμάτι γιὰ νὰρθῇ σωστὸ μὲ τᾶλλο.
Καὶ γιὰ νὰ τὰ φέρῃ ἴσα, λίγο ἐδῶ καὶ λίγο ἐκεῖ,
Καὶ νὰ μὴν τοὺς ἀδικήσῃ, ἔφαγε ὅλο τὸ τυρί.
Ἄλλοι λένε πῶς οἱ ἀρκαῦδες φύγανε φχαριστημένες
Πλερώνοντας τὰ ἐξόδα τῆς δίχτης οἱ καημένες.

Γ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΥΦΛΟΙ....

Φῶς στοὺς στραβοὺς! Τοὺς τὸ χαρίζει ὁ «Σύλλογος πρὸς διάδοσιν κτλ.» τοῦ κ. Βικέλα, ὁ βλογημένος ὁ σύλλογος ποὺ καταπλημμύρισε ἀπ' ἀκρὴ σ' ἀκρὴ τὴ Ρωμισσὴν μὲ τὰ κεραμιδόχρωμα βιβλιαράκια του, ὁ Σύλλογος ποὺ χάρισε ἴσαμε τώρα τόσα προεδρῖλια στὸν κ. Βικέλα, τόσα γραμματικιλίκια στὸν κ. Δροσίνη καὶ τόσα καραγκιοζιλίκια στὸν τόπο μας— ὁ Σύλλογος, μαθὲς, ὁ παντοδύναμος ποὺ κατὰ τὸ δρόμο τῆς... ρεκλάμας ποὺ τραβάει θὰ προσκληθῇ καμιά μέρα νὰ κυβερνήσῃ καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Σύλλογος λοιπὸν αὐτὸς ἀφοῦ ἔκαμε τὸ ἓνα καλὸ, νὰ φροντίσῃ δηλ. νὰ δώσῃ γερὰ κορυμὰ στοὺς νεροῦλόμυαλους μὲ τὴ δωρεὰ τοῦ Ρόστοβιτς καὶ Τσανακλῆ, ἔρχεται τώρα, συμπληρώνοντας τὸ ἔργο του, νὰ δώσῃ φῶς καὶ στοὺς στραβοὺς, νὰν τοὺς μάθει δηλ. γράμματα. Δόξα καὶ τιμὴ λοιπὸν στὸν Σύλλογόν μας.

Μὰ ὁ Σύλλογος αὐτὸς, μὴν τὸ ξεχνᾶτε, δουλεῖ κατὸ ἀπὸ ἓνα σύστημα ποὺ λέγεται. Ἐκπαιδευτικὸ μὰ ποὺ τίποτ' ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ σύστημα ἀποβλακωτικὸ ἀφοῦ ἀποδείχτηκε πῶς μπορείς νὰν τοῦ παραδώσεις ἓνα παιδί φορτωμένο ἐξυπνάδα καὶ νὰ σοῦ τὸ γυρίσῃ ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἡλίθιο μὲ περικεφαλαία. Πῶς λοιπὸν μὲ τέτιο σύστημα ποὺ

στραβώνει τοὺς ἀνοιχτομάτηδες θὰ μπορούσαμε νὰ δώσουμε φῶς στοὺς στραβοὺς;

Ἰσαμε τώρα μακαρίζαμε τοὺς στραβοὺς ποὺ γλυτώνουν ἀπὸ τὰ γράμματα καὶ τοὺς κουφούς ποὺ δὲν ἀκούνε τοὺς πατριωτικούς λόγους. Μὰ νὰ ποὺ ἔρχεται ὁ Σύλλογος τοῦ κ. Βικέλα νὰ κόψει ἀπὸ τοὺς πρώτους τὴ χαρὰ—καὶ νὰν τὸ δεῖτε, θάρθει αὐριο νὰ ξεκουφάνει καὶ τοὺς δεύτερους καὶ νὰν τοὺς κάνει κι αὐτοὺς δυστυχεῖς.

*

Ὁ Σύλλογος ὁμῶς τοῦ κ. Βικέλα μπορεί ἀξιόλογα νὰ μᾶς πεῖ:

— Μπρὲ χριστιανοί μου, ἓνα γιαντρίκὸ ποὺ βλάπτει τὸ γερὸ ἄρρωστο, γιαντρεύει τὸν ἄρρωστο. Παραδέχομαι λοιπὸν πῶς τὸ Ἐκπαιδευτικὸν μας σύστημα ἀποστραβώνει τοὺς ἀνοιχτομάτηδες, μὰ τὸ παραδέχομαι αἰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ παραδεχτῆτε καὶ λόγου σας πῶς τὸ ἴδιο σύστημα μπορεί νὰ δώσῃ φῶς στοὺς στραβοὺς.

Κ' ἔτσι θάνα. Οἱ στραβοὶ θὰ γιαντρευτοῦνε μὲ τὴν ὁμοιοπαθητικὴ μέθοδο. Similia similibus. Ὅ,τι ἀποστραβώνει τοὺς ἀνοιχτομάτηδες, τὸ ἴδιο θὰ μπορέσῃ νὰ ξεστραβώσῃ τοὺς στραβοὺς. Νὰ τί θάμα θὰ καταφέρει ὁ Σύλλογος κτλ. ποὺ μπορεί νὰ προστέσῃ κι αὐτὸ ἀκόμα τὸ ροβερό ἐπιχείρημα:

— Ἰσα ἴσα χρειάζεται τέτιο ἀποστραβωτικὸ Ἐκπαιδευτικὸν σύστημα στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ μὴ μείνῃ ποτὲ τὸ σκολειὸ τῶν στραβῶν δίχως μαθητάδες. Ὅσοι στραβώνουνται στ' ἄλλα σκολειὰ θὰ πηγαίνουνε σ' αὐτὸ τὸ σκολειὸ νὰ ξεστραβώνουνται.

Κόπιασε τώρα ἡ ἀφεντιά σου νὰν τὰ βάλῃς μὲ τέτια λογική. Μονομῆς ἐξευτελίζεσαι καὶ μεταμορφώνεσαι σὲ κεραμιδόχρωμα βελίθιο. Ὁ Σύλλογος δὲν παίζει· ὅταν ταμπουρωθῇ, καθὼς τοῦ συμβαίνει πάντα, πίσω ἀπὸ τὴ Λογικὴ γίνεται ἀνίκητος καὶ ἔχει τὸ κουράγιο νὰν τὰ βάλῃ μὲ ὅλον τὸν κόσμο, καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀκόμα τὴ Λογικὴ.

*

Ὁμπρὸς λοιπὸν, παιδιὰ, ραταπλάν ἢ ρεκλάμα! Σκολειὸ γιὰ τοὺς στραβοὺς. Ἀδιόφορο ἂν δὲν κάναμε ἀκόμα κανένα σκολειὸ γιὰ τοὺς ἀνοιχτομάτηδες, ἀφοῦ τέτιο ἀκόμα δὲν τὸν εἶδαμε. Τυφλοὶ τὰ τ' ὦτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματα... Ἀδιόφορο ἂν οἱ ξένοι μᾶς φωνάζουν πῶς χανοῦμαστε, ἂ μᾶς δειχνουν τὴν καταντία μας, ἂν πασιλίζουνε νὰ ξεβολώσουνε τὸ θολωμένο μυαλό μας. Τὴ δουλιὰ μας ἐμεῖς. Οὔτ' ἀκούμε, οὔτε βλέπουμε, οὔτε νιώθουμε τίποτ' ἀπ' αὐτὰ. Τυφλοὶ τὰ τ' ὦτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματα... Τὸ Σκολειὸ γιὰ τοὺς στραβοὺς μᾶς ἔλειπε. Μὰ ἔχει, κοντὰ στ' ἄλλα Κράτη, καὶ ἡ Ἀμερικὴ τέτιο καὶ διευτύνεται μάλιστα ἀπὸ ἓναν ἀληθινὰ μεγαλόκαρδο καὶ μυαλωμένο πατριώτη μας, τὸν Ἀναγνωστόπουλο. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔχει καὶ ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἀφοῦ, γιὰ τὴν καλὴν μας τύχη, βρίσκεται δῶ κι ὁ Ἀναγνωστόπουλος, γιὰτὶ νὰ μὴν κάνουμε τέτιο σκολειὸ καὶ μεῖς;

Νὰ κάνουμε, μὰ νὰ καλέσουμε καὶ τὸν Ἀναγνωστόπουλο νὰ μᾶς πεῖ ἂν οἱ Ἀμερικάνοι κάνανε πρῶτα σκολειὸ γιὰ τοὺς στραβοὺς καὶ ὕστερα (αὐτὸ τὸ ὕστερα ποτὲ δὲ θὰν τὸ χαροῦμε τοῦ λόγου μας) σκεφτήκανε νὰ βροῦνε τέτιο ἄρρωπινὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα ποὺ νὰ μὴ στραβώνει τοὺς ἀνοιχτομάτηδες.

Κι' ὁ Ἀναγνωστόπουλος, ποὺ σὰν ἐξυπνος ἄρρωπος εἶδε τί ἐκπαιδευτικὸ ἀποβλακωμὰ μᾶς δέρνει, θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ μὲ τὸν περίφημο στίχο τοῦ Σοφοκλή:

— Τυφλοὶ τὰ τ' ὦτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματα!...

Δ. ΚΙΓΚΙΝΑΤΟΣ